

Rozhodnutí Nejvyššího soudu ČSSR ze dne 03.05.1967, sp. zn. 6 Tz 15/67, ECLI:CZ:NS:1967:6.TZ.15.1967.1

Číslo: 47/1967

Právní věta: II. Útoky páchané byť i v téže místní a časové souvislosti, avšak již po vyhlášení pravomocného odsuzujícího rozsudku, nemohou být posouzeny jako pokračování v trestném činu, pro který byl pachatel již odsouzen.

Soud: Nejvyšší soud ČSSR

Datum rozhodnutí: 03.05.1967

Spisová značka: 6 Tz 15/67

Číslo rozhodnutí: 47

Číslo sešitu: 8

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Rozkrádání majetku v socialistickém řízení

Předpisy: 140/1961 Sb. § 132 odst. 1 písm. a
§ 132 odst. 1 písm. c

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 47/1967 sb. rozh.

I. Doba, místo a způsob spáchání jednotlivých činů pachatelem, naplňujících znaky téhož trestného činu, jsou z hlediska posouzení objektivních souvislostí důležité pro závěr, zda jde o pokračování v témže trestném činu anebo o jeho opakování. Z těchto objektivních okolností lze usuzovat též na to, zda pachatel měl jednotlív záměr pokračovat v páchání téhož trestného činu.

II. Útoky páchané byť i v téže místní a časové souvislosti, avšak již po vyhlášení pravomocného odsuzujícího rozsudku, nemohou být posouzeny jako pokračování v trestném činu, pro který byl pachatel již odsouzen.

(Rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 3. 5. 1967 - [6 Tz 15/67](#).)

Pravomocným rozsudkem okresního soudu v Ž. ze dne 29. 8. 1966 sp. zn. 1 T 187/66 byl obviněný uznán vinným dvojnásobným trestným činem rozkrádání majetku v socialistickém vlastnictví podle § 132 odst. 1 písm. a), c) tr. zák. a odsouzen k trestu odnětí svobody na 2 a 1/2 roku a k náhradě způsobené škody.

Z podnětu stížnosti pro porušení zákona podané generálním prokurátorem Nejvyšší soud napadený

rozsudek ve výroku o vině ve shora uvedeném rozsahu, ve výroku o trestu a výroku o povinnosti obviněného nahradit způsobenou škodu zrušil a okresnímu soudu přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Z odůvodnění:

Pravomocným rozsudkem okresního soudu v Ž. ze dne 29. 8. 1966 sp. zn. 1 T 187/66 byl obviněný uznán vinným

1. trestným činem rozkrádání majetku v socialistickém vlastnictví podle § 132 odst. 1 písm. a) tr. zák., jehož se dopustil tím, že v roce 1964 odcizil ze zásob mícháreny krmiv v R. 50 kg kukuřice v ceně 175,- Kčs, kterou dále daroval, 120 kg pšenice v ceně 360,- Kčs, kterou prodal, 350 kg pšenice v ceně 1050,- Kčs a 350 kg kukuřice v ceně 1225,- Kčs, kterou rovněž prodal, dále 60 kg kukuřice v hodnotě 210,- Kčs a 100 kg pšenice v hodnotě 300,- Kčs, kterou daroval a na stanici v O. odcizil 100 kg síranu v hodnotě 98,- Kčs a tak způsobil na majetku ZN ZP v B. celkovou škodu 3418,- Kčs;

2. trestným činem rozkrádání majetku v socialistickém vlastnictví podle § 132 odst. 1 písm. a), c) tr. zák., jehož se dopustil tím, že v ZN ZP závod v Ž. jako řidič, spolu s dalšími osobami v létě 1965 a začátkem roku 1966 při výkupu drůbeže odcizili 2 kachny v ceně 88,- Kčs a 14 kuřat v ceně 336,- Kčs; celková škoda na majetku ZN ZP v B. činila 424,- Kčs;

s B od dubna 1965 do konce května 1966 po společné dohodě odcizili z vykoupené drůbeže jednu krůtu, dvě husy, třicet slepic, čtyřicet kuřat, sto kachen, vše v hodnotě 6717,90 Kčs ke škodě téhož podniku, tuto drůbež pak sami spotřebovali nebo prodali či darovali;

s B vystavili doklady, které proti pravdě osvědčovaly, že ZN ZP v B. bylo různými osobami dodáno celkem 5 hus, čímž způsobili celkem škodu 648,- Kčs, současně prodejem 63 kg kukuřice za zvýhodněné ceny vznikla ZN ZP v B. další škoda 137,95 Kčs a konečně výměnou vlastních nestandardních kachen za standardní ke škodě ZN ZP získali ve svůj prospěch částku 494,- Kčs; spolu s C v září nebo říjnu 1965 způsobil machinacemi s benzínem škodu na majetku ZN ZP v B. 756,- Kčs;

sám od května 1965 do května 1966 ke škodě ZN ZP v B. odcizil 230 litrů benzínu v hodnotě 483,- Kčs, 300 vajíček v ceně 300,- Kčs, vystavil doklady, které proti pravdě osvědčovaly, že byly dodány celkem 3 husy v hodnotě 370,- Kčs, poškodil závod o 83,15 Kčs prodejem 38 kg kukuřice za zvýhodněnou cenu a konečně vyměnil dvě vlastní lehčí krůty za krůty podniku, které měly větší váhu a tím způsobil škodu 72,24 Kčs.

Za tyto trestné činy byl mu uložen podle § 132 odst. 1 tr. zák. a § 35 odst. 1 tr. zák. úhrnný trest odnětí svobody v trvání 1 a 1/2 roku a dále mu bylo uloženo, aby Zemědělskému nákupnímu a zásobovacímu podniku v B. nahradil škodu způsobenou trestnými činy částkou 4426,39 Kčs.

Ve stížnosti pro porušení zákona bylo vytknuto, že soud nesprávně posoudil trestnou činnost obviněného jako dva trestné činy rozkrádání majetku v socialistickém vlastnictví, poněvadž šlo o pokračující útoky proti majetku téhož Zemědělského nákupního a zásobovacího podniku v B. a z hlediska totožnosti skutku je nerozhodné, že skutek popsáný v bodě 1. byl spáchán již v r. 1964 a na jiném pracovišti téhož podniku. Způsob provádění trestné činnosti byl podle stížnosti pro porušení zákona shodný, trestná činnost popsaná v bodě 1. rozsudku trvala až do konce r. 1964 a k menšímu časovému odstupu do spáchání dalších útoků na dalším pracovišti téhož podniku došlo jen proto, že obviněný se musel nejprve seznámit se situací na novém pracovišti, avšak nejpozději od dubna 1965 pokračoval v soustavném rozkrádání majetku podniku. Podle stížnosti pro porušení zákona šlo tedy o typické pokračování v trestné činnosti a celá trestná činnost obviněného měla být posouzena jako

jediný trestný čin rozkrádání majetku v socialistickém vlastnictví podle § 132 tr. zák. Důsledkem nesprávného právního posouzení pak bylo podle stížnosti pro porušení zákona, že okresní soud nesprávně rozhodl o změně výměry trestu a o použití amnestie z 9. května 1965.

Nejvyšší soud se neztotožnil se závěry stížnosti pro porušení zákona, vytýkající, že trestná činnost obviněného byla nesprávně posouzena jako dva samostatné trestné činy rozkrádání majetku v socialistickém vlastnictví.

Čas a místo spáchání jednotlivých činů naplňujících znaky téhož trestného činu jsou z hlediska hodnocení objektivních souvislostí důležité pro posouzení, zda jde o pokračování v témže trestném činu anebo o opakování téhož trestného činu. Z těchto objektivních souvislostí lze totiž usuzovat též na pachatelův záměr pokračovat v páčání téhož trestného činu.

V souzeném případě skutky popsané pod bodem 1. byly obviněným spáchány v druhé polovině roku 1964 na pracovišti v R. v souvislosti s tím, že obviněný jako řidič nákladního auta Zemědělského nákupního a zásobovacího podniku v B. závod v Ž. přepravoval z mícháreny krmiv kukuřici a krmné směsi do železničních vagónů, čehož využil k rozkrádání kukuřice a krmných směsí. Skutky popsané pod bodem 2. byly páčány až od počátku druhého čtvrtletí 1965 na jiném pracovišti v Ž., takže mezi posledním útokem rozkrádání kukuřice a krmných směsí v R. a mezi prvním útokem rozkrádání majetku podniku na pracovišti v Ž. uplynula doba několika měsíců. Trestná činnost páčaná v Ž. se v převážné většině útoků svojí povahou výrazně odlišovala od způsobu páčání trestné činnosti v R. V případech popsaných pod bodem 1. šlo v převážné většině o spoluúčast na trestné činnosti dalších pachatelů, mající povahu spolupachatelství, přičemž šlo většinou o neoprávněné obohacování se při výkupu drůbeže a o machinace s benzínem. K rozkrádání kukuřice docházelo na pracovišti v Ž. jen naprosto ojediněle. Iniciátorem této trestné činnosti nebyl obviněný.

Za tohoto stavu věci nelze se zřetelem k tomu, že obviněný páchal trestnou činnost naplňující znaky trestného činu rozkrádání majetku v socialistickém vlastnictví podle § 132 tr. zák. v různé době, na různých místech a na různých předmětech útoků a v jiných subjektivních souvislostech dovodit, že by jednal s jednotčím záměrem pokračovat v páčání téhož trestného činu i na dalším pracovišti, i když stížnosti pro porušení zákona lze přisvědčit, že právní posouzení trestné činnosti obviněného mělo být podrobněji zdůvodněno a nikoliv jen odkazem na přetržení místní souvislosti a na to, že mezi trestnou činností pod bodem 1. a mezi ostatní trestnou činností popsanou pod bodem 2. uplynula určitá nikoli nevýrazná doba, přičemž soud neuvádí ani délku této doby.

Při přezkoumávání zákonnosti rozsudku a řízení, jež tomuto rozsudku předcházelo, Nejvyšší soud však zjistil, že pro skutek popsaný v napadeném rozsudku pod bodem 1. a posouzený jako samostatný trestný čin rozkrádání majetku v socialistickém vlastnictví podle § 132 odst. 1 písm. a) tr. zák. nemohl být obviněný stíhán.

Z připojeného spisu téhož soudu sp. zn. 3 T 86/65 Nejvyšší soud zjistil, že obviněný byl rozsudkem okresního soudu v Ž. ze dne 2. června 1965 sp. zn. 3 T 86/65 ve spojení s rozsudkem krajského soudu v Brně ze dne 27. října 1965 sp. zn. 2 To 329/65 uznán vinným trestným činem rozkrádání majetku v socialistickém vlastnictví podle § 132 odst. 1 písm. a) tr. zák. proto, že v r. 1964 jako řidič nákladního auta Zemědělského nákupního a zásobovacího podniku v B.

a) odcizil při přepravě ze zásob mícháreny krmiv v R. 150 kg kukuřice v ceně 525,- Kčs,

b) při navážení krmných směsí z téže mícháreny do železničních vagónů odcizil společně s obv. P 900 kg krmné směsi v ceně 2637,70 Kčs, z čehož si ponechal pro sebe 420 kg v ceně 1231,86 Kčs,

c) při nakládání směsi, kterou měl autem dopravit do JZD v O. a JZD v K. ohlásil pracovníci krmivové

míchárny v R. úmyslně menší počet naložených pytlů a tak pro sebe získal 60 kg krmné směsi v ceně 175,98 Kčs.

Z protokolu o vyčíslení škody způsobené Zemědělskému nákupnímu a zásobovacímu podniku v B. v trestní věci téhož soudu projednané pod sp. zn. 1 T 187/66 pak plyne, že trestná činnost popsaná pod bodem 1. rozsudku spočívající v rozkrádání kukuřice a krmných směsí z míchárny v R. je dodatečně zjištěnou částí trestné činnosti, za kterou byl obviněný již odsouzen shora citovaným rozsudkem okresního soudu v Ž. sp. zn. 3 T 86/65. Tento závěr protokolu je i po stránce právní správný, poněvadž jsou zde dány objektivní i subjektivní souvislosti svědčící o tom, že obviněný jako řidič nákladního auta pracující při převážení a navážení kukuřice a krmných směsí v míchárně krmných směsí v R. pokračoval v soustavném rozkrádání kukuřice a krmných směsí. To ostatně vyjádřil i okresní soud v odůvodnění svého rozsudku sp. zn. 1 T 187/66, když v rozsudku uvedl, že pro trestnou činnost rozkrádání krmiv v R. byl obviněný již odsouzen rozsudkem téhož soudu pod sp. zn. 3 T 86/65, později však vyšlo najevo, že v té době nebyla odhaleno veškerá jeho trestná činnost v míchárně a v souvislosti s dalším trestním řízením bylo zjištěno, že obviněný v r. 1964 odcizil z míchárny krmiv ještě další kukuřici, pšenici a 100 kg síranu.

Nešlo tedy o další samostatný trestný čin, ale o pokračování v trestném činu, za který byl obviněný již pravomocně odsouzen.

Podle § 11 odst. 1 písm. f) tr. ř. trestní stíhání nelze zahájit, a bylo-li již zahájeno, nelze v něm pokračovat a musí být zastaveno, proti tomu, proti němuž dřívější stíhání pro týž skutek skončilo pravomocným rozsudkem, jestliže rozhodnutí nebylo v předepsaném řízení zrušeno.

Citovaný rozsudek okresního soudu v Ž. ze dne 2. června 1965 sp. zn. 3 T 86/65 ve spojení s rozsudkem krajského soudu v B. ze dne 27. října 1965 sp. zn. 2 To 329/65 nebyl zrušen ani v řízení o podané stížnosti pro porušení zákona, ani v řízení o podaném návrhu na obnovu řízení. Okresní soud měl tedy, když již obžalobu přijal, postupovat podle § 223 odst. 1 tr. ř. a trestní stíhání pro skutek popsaný v bodě 1. rozsudku sp. zn. 1 T 187/66 zastavit. Když tak neučinil, porušil zákon v ustanovení § 11 odst. 1 písm. f) a § 223 odst. 1 tr. ř.

K tomu je nutno podotknout, že pravomocný odsuzující rozsudek přetrhuje objektivní souvislosti, takže útoky páchané byť i v téže místní a časové souvislosti, avšak již po vyhlášení odsuzujícího rozsudku nemohou být posouzeny jako pokračování v trestném činu, pro který byl pachatel již odsouzen. Výtky stížnosti pro porušení zákona vytýkající, že obviněný měl být uznán vinným pouze jediným pokračujícím trestným činem rozkrádání majetku v socialistickém vlastnictví podle § 132 odst. 1 písm. a) tr. zák. spáchaným všemi skutky rozvedenými v bodu 2., tedy i skutky spáchanými po vyhlášení rozsudku sp. zn. T 86/65, není již z toho důvodu správná.

Vzhledem k tomu, že Nejvyšší soud je podle § 267 odst. 1 tr. ř. povinen na podkladě stížnosti pro porušení zákona přezkoumat správnost všech výroků napadeného rozsudku, jakož i řízení, jež tomuto rozsudku předchází, Nejvyšší soud vyslovil porušení zákona v ustanoveních § 11 odst. 1 písm. f), § 223 odst. 1 tr. ř. i když toto porušení zákona stížnost pro porušení zákona nevytýká, vadnou část výroku o vině napadeného rozsudku, jakož i výrok o trestu a výrok o povinnosti obviněného nahradit poškozenému Zemědělskému nákupnímu a zásobovacímu podniku v B. škodu způsobenou skutkem rozvedeným ve zrušené části rozsudku, zrušil a přikázal okresnímu soudu, aby věc v rozsahu zrušení znovu projednal a rozhodl.